

інвестицій може відчутти кожен із нас та хоча б на крок приблизить Україну до розвинутих європейських держав.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СТРАХОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ В УКРАЇНІ

Чухно О.Є., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС Тищенко Ю.В.

Актуальність теми обумовлена станом правових відносин між суб'єктами господарювання, нівелювання ризиків між якими забезпечується діяльністю системи страхування. Правова проблематика, що міститься в обраній темі, визначається місцем, котре займає страхова діяльність на тлі економічних процесів у державі. Сутність страхування полягає у забезпеченні можливості стабільного розвитку суб'єктів господарювання шляхом зменшення ризиків під час здійснення їх підприємницької діяльності, що від початку носить у собі ризиковий характер.

На етапі постійних правових та інституційних реформ в Україні, страхування виступає як основний спосіб забезпечення діяльності суб'єктів господарювання, що реалізується в покритті довготермінових та короткотермінових ризиків. Крім того, страховик і сам є окремим учасником економічних процесів, здійснюючи страхову діяльність.

Страхування відіграє неабияку роль у розвитку економіки держави. Варто відзначити, що діяльність пов'язана зі здійсненням страхування, не лише сприяє стабільному розвитку суб'єктів господарювання, а й виступає діяльністю, завдяки якій реалізується політика, що дозволяє формувати джерела інвестиційного капіталу, завдяки чому досягається результат у формі прибутку та (або) соціального ефекту. Визначена діяльність надає робочі місця в результаті чого, держава отримує кошти до бюджету, що дозволяє їй здійснювати відповідні бюджетні асигнування на реалізацію конкретних, запланованих цілей.

Виходячи з практики застосування коштів котрі нагромадженні у результаті здійснення страхування, світовий досвід вказує на можливість їх залучення до соціальних програм держави шляхом їх поєднання з бюджетними коштами заради єдиної мети – благополуччя суспільства та подолання бідності, що реалізується участю страховиків у таких програмах розвитку.

Страховий ринок за своєю правовою природою є однією з найважливіших частин фінансової стабільності. На тлі постійних економічних процесів, неможливо уявити ринок страхування який не буде відповідати вимогам обставин, які обумовлені потребами суб'єктів господарювання, адже без чіткої взаємодії всіх процесів забезпечення подібної діяльності, неможливо забезпечити рівень на якому зниження прибутків суб'єктів господарювання разом з втратою конкурентоспроможності підвищить добробут населення.

Виходячи із вище наведеного, варто звернути увагу на основні проблеми даної категорії фінансової діяльності. До них належать наступні:

- наявність великої кількості страхових компаній з низьким рівнем капіталізації;
- використання страхових компаній для забезпечення ухилення від сплати податків шляхом оптимізації останніх;
- недостатній рівень страхової культури населення.

Узагальнюючи зміст зазначених проблем, доречно запропонувати заходи щодо покращення сучасного стану страхової діяльності в Україні.

Стосовно першої проблеми, суб'єкти господарювання заради зменшення ризиків в подальшому, під час підписання договорів страхування, повинні користуватися правом визначенням у частині третьій ст. 354 Господарського кодексу України, сутність якого зводиться до підтвердження фінансового стану суб'єкта, що здійснює страхування, заради уникнення проблем у разі визнання страховика банкрутом.

Другу проблему вирішити шляхом усунення недоліків на фоні правового регулювання даного виду діяльності, конкретизуючи зміст відповідних положень, знижуючи тим самим можливість для ухилення від сплати податків.

Третю проблему, розв'язати шляхом запровадження активної рекламної компанії страхової діяльності у сфері господарювання, заради підвищення правової освіченості, як приватних підприємців, так і учасників великого бізнесу. Сприятиме цьому, на нашу думку, буде також розширення кола видів підприємницької діяльності, що потребує обов'язкового страхування та запровадження податкових чи інших пільг.

Отже, активізація ринку страхової діяльності в Україні забезпечить захист суб'єктів господарювання від несприятливих ризиків, які їх очікують під час здійснення підприємницької діяльності та здійснить складний процес із залучення коштів до інвестиційних програм, що так потрібні економіці нашої держави.

ЗАХИСТ ПРАВ АКЦІОНЕРІВ ПРИ ВЧИНЕННІ ЗНАЧНИХ ПРАВОЧИНІВ

Чернявська О.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, завідувач кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС Нескороджена Л.Л.

При розгляді питання про захист прав акціонерів при укладенні значних правочинів слід звернути увагу на нововведення українського законодавства про акціонерні товариства, запровадженим Законом України «Про акціонерні товариства» від 17.09.2008 р. № 514-VI (далі - Закон), де є норми, які регулюють правочини, щодо вчинення яких є заінтересованість з боку акціонерів товариства, його посадових осіб та їх афілійованих осіб.

Поява термінів «значного правочину та правочину із заінтересованістю» зумовлена бажанням розробників Закону законодавчо обмежити діяльність органів управління акціонерного товариства та спрямована на запобігання зловживань з боку виконавчого органу та/або наглядової ради товариства. Головною метою введення цих термінів є захист прав акціонерів, кредиторів акціонерних товариств та третіх осіб.

Для того щоб не стримувати діяльність АТ у разі необхідності укладення значних правочинів протягом року, тобто в період між скликаннями загальних зборів акціонерів, Законом про АТ пропонується механізм попереднього схвалення загальними зборами значних правочинів, які можуть ним вчинятися протягом не більш як одного року, із зазначенням характеру правочинів та їх граничної вартості (ч. 3 ст. 70 Закону про АТ).

Проте, Закон має недоліки, які можуть утруднити захист прав акціонерів при вчиненні товариством правочинів, щодо яких є заінтересованість.

По-перше, Закон надзвичайно обмежив право акціонера на непрямий позов. Право акціонера товариства на непрямий позов до третіх осіб, здебільшого до посадових осіб товариства, з метою захисту порушених прав товариства є одним з основних способів захисту прав міноритарних акціонерів у багатьох країнах світу. Це право встановлене законодавством Російської Федерації (п. 1 ст. 84 Федерального Закону РФ «Про акціонерні товариства») і Великобританії (ч. 3 ст. 260 Акта про компанію - 2006). Передбачене воно і в моделі Закону «Про акціонерні товариства» для РФ (п. 4 ст. 84).

В Україні до прийняття Закону акціонери згідно з Рішенням Конституційного Суду від 01.12.2004 р. № 18-рп/2004 могли подати позов, лише коли були порушені їхні права, а не права товариства. Новий Закон у п. 2 ст. 72 встановив право акціонера вимагати визнання недійсним правочину, який вчинений без дотримання необхідних процедур отримання згоди на нього, що фактично є правом на непрямий позов. Але порівняно з іншими країнами світу в Україні право на непрямий позов значно обмежене тим, що акціонер може вимагати визнання правочину недійсним тільки тоді, коли товариство вчинило його з юридичною особою, усі акції (частки, паї) якої належать заінтересованій особі та/або її афілійованим особам, без дотримання необхідних процедур погодження цього правочину. Недобросовісні акціонери чи посадові особи